

Ἡ ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

(ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ ὈΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΗΝΙΝΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ)

Κυριακὴ 14 Δεκεμβρίου 1953 (Π.Ο.Η.)
"Ἔτος Η'. Ἀριθ. —170—Τιμὴ Φύλλου Δρχ. 1000

Γραφεῖα : Ὁδὸς Χαλκοκονδύλη 7—Ἀθῆναι
Τηλέφ. 33.839

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
Ἄγγελος Ἀντωνόπουλος

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ :
Ἐξάμηνος δραχ. 15.000—Ἐτησίᾳ δραχ. 30.000
Ἐξωτερικοῦ : Ἐξάμ. δολ. 2.—Ἐτησίᾳ δολ. 4

Καὶ ἄλλα τρωτὰ

Ἡ ΠΑΙΔΕΙΑ ΤΟΥ ΕΘΝΟΥΣ ΜΑΣ

Τὶ κάνει ἡ ἐπίσημος Ἐκκλησία :

Τὸ ἔθνος μας ἀντλεῖ τὰς ψυχικὰς του δυνάμεις ἀπὸ τὸν κλασσικισμόν καὶ τὸν Χριστιανισμόν. Δυνάμεθα νὰ εἰπώμεν, ὅτι ὁ Χριστιανισμὸς ἐξησφάλισε εἰς αὐτὸ τὴν καταπληκτικὴν ἐκείνην ἀντοχήν, ὥστε νὰ ἀνθέξῃ εἰς τὴν βάρβαρον τυραννίαν τῶν 400 ἐτῶν. Τὸ κρυφὸ σχολειό, ὁ καλόγηρος, ἡ Ἐκκλησία ἐξησφάλισαν εἰς τὸν ραγιά τὴν ἀκεραιότητα τῆς ἐθνικῆς του συνειδήσεως, τὸν συνέδεσαν στενῶς μετὰ τὸ παρελθόν καὶ τὸν ἔκαμαν νὰ προσβλέπῃ μετὰ ἐμπιστοσύνην πρὸς τὸ μέλλον, καὶ τὰ πεπρωμένα τῆς φυλῆς του. Ἐκτὸς ὅμως τῆς τεραστίας αὐτῆς ἐξυπηρετήσεως ὁ σύνδεσμος τοῦ χριστιανισμοῦ μετὰ τὸν Ἑλληνισμόν, διεμόρφωσε τὸν νεώτερον ἑλληνοχριστιανικὸν πολιτισμόν, ὅστις διὰ μέσου τῆς Βυζαντινῆς Αὐτοκρατορίας διήκει μέχρι σήμερον καὶ ὅστις διέσωσε τὴν ἱστορικὴν ὄντοτητα τῆς Ἑλλάδος ἀπὸ τὰς διὰ μέσου τῶν αἰῶνων ἐπιδρομὰς ἐναντίον τῆς πατρίδος μας.

Πολὺ λογικὸν λοιπὸν καὶ ἐπιβεβλημένον καθίσταται, ὅπως καὶ ἡ ἐθνικὴ ἡμῶν παιδεία ἀντλεῖ ἀπὸ τὰς δύο αὐτάς. ὁσπερ αὐτοὺς πηγὰς. Ἐν τούτοις ὅμως ἓνα βλέμμα ἐπὶ τῶν προγραμμάτων τῶν Γυμνασίων μας, μᾶς παρουσιάζει εἰκόνα ἀπαγορευτικὴν. Τὰ παιδιὰ ἀσχολοῦνται μετὰ τὸ πλῆθος τῶν συγγραμμάτων τῶν κλασσικῶν συγγραφέων (Ἀρριανός, Ξενοφών, Λυσίας Θεόκριτος, Θουκυδίδης, Σοφοκλῆς, Εὐριπίδης, Πλάτων, Λουκιανός). Ἐνῶ ἀπουσιάζει τελείως τὸ χριστιανικὸν κείμενον! Καὶ αὐταὶ αἱ περικοπαὶ τῆς Ἀγίας Γραφῆς (Παλαιᾶς καὶ Καινῆς) αἱ διδασκόμεναι εἰς τὴν Ε' ν.τ.) παρέχονται κατὰ τοιοῦτον τρόπον, ὥστε νὰ μὴ ἐξασφαλίζουν εἰς τὰς παιδικὰς ψυχὰς οὔτε καὶ μίαν

ἐπιπολαίαν γνωριμίαν μετὰ τὴν χριστιανικὴν Γραμματολογίαν. Ἄλλωστε τὰ κείμενα τοῦ Χρυσόστομου, Γρηγορίου, Βασίλειου, Φωτίου διδασκόμενα εἰς τὰ Γυμνάσια καὶ ἀπολλασόμενα τῶν συντακτικῶν καὶ γραμματικῶν ἐφαρμογῶν, ἀσφαλῶς θὰ διεγείρουν τὸν σεβασμὸν καὶ τὸν θαυμασμόν τῶν Ἑλληνοπαίδων πρὸς τὰς πηγὰς τοῦ χριστιανικοῦ πολιτισμοῦ.

Καὶ εἰς αὐτὰ ἀκόμη τὰ Νέα Ἑλληνικὰ σπανίζουν τὰ χριστιανικὰ κείμενα ἢ τῶν δοκίμων χριστιανῶν διηγηματογράφων ἢ κατὰ μετάφρασιν, τῶν χριστιανῶν κλασσικῶν συγγραφέων. Ἀλλὰ καὶ τὸ μάθημα τῶν θρησκευτικῶν, καθ' ὅσον τρόπον διδάσκεται μᾶλλον ἀρνητικὰς ὑπηρεσίας προσφέρει. Διότι διδασκόμενον ἐπὶ δύο ὥρας καθ' ἑβδομάδα (I) καὶ χαρακτηριζόμενον ὡς δευτερευόν, ἐλάχιστα ἐκτιμᾶται ὑπὸ τῶν μαθητῶν. Τὴν μόνην ἴσως σημασίαν, τὴν ὅποیان ἀποδίδουν οἱ περισσότεροι τῶν μαθητῶν εἶναι ἡ βαθμολογία. (Ἐτερος παράγων ἀντιδράσεως κατὰ τοῦ θρησκευτικοῦ μαθήματος εἶναι καὶ ἡ βαθμολογία τῆς ἐπιδόσεως τοῦ μαθητοῦ). Τὰ πάντα ἐξαρτῶνται ἀπὸ τὴν προσωπικότητα τοῦ θεολόγου, καὶ ἡ ὅποια βεβαίως καλύπτεται ἀπὸ τὴν σπουδαιότητα τῶν μαθημάτων τῶν ἄλλων συναδέλφων του.

Ἡ παιδεία μας λοιπὸν, ἡ ἐθνικὴ μας παιδεία, αὐτὴ ἡ ὅποια θὰ γαλουχήσῃ τοὺς Ἑλλήνας πολίτας, στερεῖται τῶν χριστιανικῶν στοιχείων. Μόνον τὴν γλαυκὰ τῶν ἀρχαίων ἐλλήνων καὶ ὄχι τὸν Σταυρόν τῆς χριστιανικῆς πίστεως. Ἄλλωστε τὸ μέγεθος τῆς προδοσίας τῶν διανοουμένων κατὰ τῆς χριστιανικῆς παιδείας, ὡς παράγοντος τῆς ἐθνικῆς μας Ἀγωγῆς διαφαίνεται ἀπὸ τὴν πρόσοψιν τοῦ ἀνωτά-

ΜΙΑ ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ ΕΙΣ ΤΟΝ «ΑΓΙΟΡΕΙΤΗΝ»

Εἰς τὸ τελευταῖον φύλλον τοῦ ἐκ Βόλου περιοδικοῦ «Ἀγιορειτικῆ Βιβλιοθήκη» δημοσιεύεται ἄρθρον ὑπὸ τὸν τίτλον «Περὶ ἔλεγχου τοῦ Κλήρου» υπογραφομένου παρὰ τινος «Ἀγιορείτου». Εἰς τὸ ἄρθρον αὐτὸ δίδεται ἀπάντησις εἰς διαφόρους, ἐπικρίνοντας τοὺς κληρικούς καὶ διὰ τοὺς ἀνωτέρους καὶ συνιστᾶται ὁ σεβασμὸς τοῦ κλήρου, ἀποφενυγομένου παντὸς κατ' αὐτοῦ ἔλεγχου. Ἐπειδὴ εἰς τὸ ἄρθρον αὐτὸ θίγεται καὶ τὸ ἡμέτερον δημοσιογραφικὸν ὄργανον, ὡς καταφερόμενον ἐναντίον τοῦ κλήρου, θεωροῦμεν καθήκον νὰ λάβωμεν θέσιν καὶ νὰ ἀπαντήσωμεν δεόντως εἰς τὸν «Ἀγιορείτην» καὶ εἰς ὅλον τὸ κοινὸν τῆς πατρίδος μας.

Καὶ ἐν πρώτοις θεωροῦμεν ἀρχὴν ἀπαράβατον, ὅτι ἕκαστος ἄνθρωπος καθίσταται ἀνεξέλεγκτος οὐχὶ ἐκ τοῦ ἀξιώματος του ἀλλὰ ἐκ τοῦ ἡθους του. Τὸ ἀξίωμα ὅχι μόνον δὲν ἀπαλλάσσει τὸν ἀξιοματοῦχον τῆς εὐθύνης, ἀλλὰ ἐκθέτει τοῦτον ἰσχυρότερον. Ὅσον μεγαλύτερον τὸ ἀξίωμα, τόσον βαρυτέρα ἡ εὐθύνη. Οὐδεὶς ὅμως ὑπεύθυνος δύναται νὰ ἀποφύγῃ τὸν ἔλεγχον. Κατὰ συνέπειαν καὶ ὁ κληρικὸς ἐφ' ὅσον εἶναι φορεὺς εὐθύνης, κατ' ἀνάγκην ἐλέγχεται. Καὶ ἐφ' ὅσον ἡ εὐθύνη του εἶναι ἠθικὴ καὶ νομοκριντική, ὅπως οἰκονομικὴ ὁ ἔλεγχος θὰ ἀφορᾷ τὸ ἥθος του καὶ τὰς δοξασίας του. Ἀντὶ γραφικῶν ἢ πατερικῶν μαρτυριῶν, παραθέτομεν τὴν σύστασιν τοῦ Ἀποστόλου Παύλου ἀναφερομένην εἰς τοὺς ἡγουμένους ὧν ἀναθεωροῦντες τὴν ἑβασιν τῆς ἀναστροφῆς μίμεισθε τὴν πίστιν».

Ἄλλωστε ὁ ἔλεγχος τοῦ κλήρου εἶναι τί τὸ αὐθόρμητον ἐκ μέρους τῶν λαϊκῶν. Ὁ λαϊκὸς ἐπιθυμεῖ, ὁ ἱερεὺς του νὰ εἶναι ἡ ἐνσάρκωσις τοῦ Ἁγίου καὶ τοῦ Ὁσίου. Ἀπαιτεῖ νὰ εἶναι περισσότερον ἄγγελος καὶ ὀλιγώτερον ἄνθρωπος· νὰ εἶναι πόλις ἐπάνω ὅρους κειμένη καὶ φῶς «ἵνα λάμπῃ πᾶσιν τοῖς ἐν τῇ οἰκίᾳ». Ἐξ αὐτῶν θὰ προέλθῃ ὁ σεβασμὸς πρὸς τὸν κλῆρον (ἀπαραίτητος παράγων διὰ τὴν θρησκευτικὴν ζωὴν) καὶ ὁ ἐπιστηριγμὸς του εἰς τὴν πίστιν.

Βεβαίως ὁ ἔλεγχος πρέπει νὰ γίνεται μετ' ἀξιοπρέπειαν, ὅπως οἰκονομικὸς ὅμως νὰ γίνεται. Μόνον ἡ παπικὴ Ἐκκλησία διεκέρχουσε τὸ «πίστευε καὶ

μὴ ἐρεῦνα», διὰ νὰ συγκαλύψῃ τὰς αὐθαιρεσίας τοῦ κλήρου τῆς Ἡ Ὁρθοδοξία ἀποδέχεται τὸν ἔλεγχον καὶ τὸν υἱοθετεῖ.

Στὸ κάτω-κάτω ἂς προσέλθουν εἰς τὸν ὕψιστον ὑπόμνημα τῆς Ἱερωσύνης μόνον οἱ πραγματικῶς Αἰετοί. Θὰ εἶναι πολὺ προτιμώτερον νὰ διανύουν οἱ πιστοὶ ἑκατοντάδας χιλιόμετρων διὰ νὰ συναντήσουν ἐνῆρτον κληρικόν, παρὰ νὰ προσκοροῦν εἰς ἕκαστον βῆμα τῆς ζωῆς των εἰς ἱερατικὰ ναυάγια.

Ἄν γνωρίζομεν ἂν ὁ «Ἀγιορείτης» αὐτὸς ἔχει νὰ ἐπιδείξῃ ἕναν ἀγῶνα ἐπιζήλον καὶ ὠραῖον ἢ ἂν ἀρκεῖται νὰ ἐπαυνῇ καὶ νὰ κολακεύῃ ἀδιακρίτως τὰ ἔργα καὶ τὰς ἡμέρας τῶν ποικίλων Σεβασμιωτάτων· ἂν ὁ «Ἀγιορείτης» αὐτὸς προσέπηξε τὴν καλύβην του εἰς τὰς δυσπροσίτους ἐσχατίας καὶ τοῦ Ἀθῶνος διὰ νὰ κλαύσῃ τὰς ἁμαρτίας του τότε ὀφείλει νὰ ἀγνοῇ τὴν ὑπάρχουσαν ἀθλίαν κατάστασιν τῆς Ἐκκλησίας· ἂν πάλιν ζεῖ ἀριστοκρατικῶς εἰς εὐδαιμονίαν καὶ εὐήλιον κελλίον μεγαλοπρεποῦς κοινοβιακῆς μονῆς τότε ὀφείλει νὰ σιωπᾷ. Ἐάν τέλος περιεβλήθῃ τὸ ἐντιμὸν σχῆμα τοῦ κληρικοῦ ἀπὸ Ἀγάπην πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ, τότε ὀφείλει νὰ ξιφουλκήσῃ ἐναντίον τῆς παρανομίας, διότι δὲν θὰ ἀγαπᾷ τὴν Ἐκκλησίαν περισσότερον τοῦ Προφῆτου πενθούντος καὶ λέγοντος ὅτι «ποιμένες πολλοὶ διέφθειρον τὸν ἀμπελῶνα μου», οὔτε περισσότερον τοῦ Χρυσοστόμου κραυγάζοντος «οὐδένα δέδεικα ὅσον τοὺς ἐπισκόπους».

Εἶναι καιρὸς νὰ ἐξυγιανθῇ ἡ Ἐκκλησία ἀπὸ τὰ σακρά κα' σεσηπῶτα μέλη. Καὶ τὸ καθήκον αὐτὸ θὰ τὸ ἀσκήσῃ ὁ εὐσεβεὴς λαὸς διὰ τοῦ τιμίου καὶ ἀντικειμενικοῦ τοῦ ἔλεγχου. Οὔτε μίαν γραμμὴν δὲν διαθέτει ὁ σεβαστὸς «Ἀγιορείτης» διὰ νὰ συστήσῃ εἰς τὸν παραπαίοντα καὶ ἀσχημονοῦντα κλῆρον «στῶμεν καλῶς στῶμεν μετὰ φόβου». Οὔτε κἂν τοὺς ὑπενθυμίσῃ τὴν σύστασιν τοῦ Κυρίου νὰ βάλουν μυλόπετρα στὸ λαμό τους καὶ νὰ πιγοῦν, ὅσοι σκανδαλίζουν τοὺς... ἐλαχίστους».

Γιατί;

Ἡμεῖς θὰ ἐλέγχωμεν διότι πιστεύομεν ὅτι ὁ ἔλεγχος τοὺς μὲν εὐσεβεῖς θὰ καταστήσῃ βελτιωτέρους τοὺς δὲ χυδαίους θὰ ἀποκαλύψῃ. Βεβαίως δὲν θὰ ὑβρίσουμε, τὸ σύνθημά μας θὰ εἶναι «ἐλέγξον ἐπιτίμησον».

Ἡ Διεύθυνσις

τοῦ Ἰδρύματος τῶν γραμμάτων τῆς χώρας μας, τὴν Ἀκαδημίαν. Κουκουβάγια, Ἀπόλλων, Ἀθηνᾶ! Καὶ ὅμως μέσα εἰς τὸ Ἰδρυμα αὐτὸ εἰσέρχονται μεγαλοπρεπεῖς καθηγηταὶ Θεολογικῆς Σχολῆς, Ἀρχιερεῖς, Ἀρχιεπισκοποὶ. Τρίζουν τὰ ὅσα τῶν μαρτύρων τῆς πίστεως μας ἀπὸ τὴν προδοσίαν αὐτὴν!

Ποιὸς πρέπει νὰ διαμαρτυρηθῇ διὰ τὴν προδοσίαν αὐτὴν; Ποιὸς πρέπει νὰ ἀξιῶσιν τὴν ἀναπροσαρμογὴν τῆς παιδείας καὶ ἐπὶ τῶν πηγῶν τῆς χριστιανικῆς Γραμματολογίας; Ποιὸς πρέπει νὰ ἀναστηλώσῃ τὸ γόητρον τοῦ θρησκευτικοῦ μαθήματος εἰς τὰ Γυμνάσια; Μόνον ἡ Ἐκκλησία;

Ἐρωτᾶται ὅμως: τὴν εἶδατε ποθεν αὐτὴν Ἐκκλησίαν;

Αἱ εἰδήσεις τῶν Πατριαρχῶν τῆς Ἀνατολῆς

Ἐκ τῶν ἀγγελήσεων εἰς τὰς δημοφιλῆς τῶν ἐκ τῆς Ρωσίας ἐπανελθόντων Ἑλλήνων, πληροφοροῦμεθα ὅτι ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία τῆς Ρωσίας ἀπολυνθεῖ τὸ παλαιὸν ἡμερολόγιον θεωροῦσα ἐπίδικον τὴν εἰσαγωγὴν τοῦ Νέου ἡμερολογίου εἰς τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν. Ἐπιπροσθέτως οἱ Ἐκκλησιαστικοὶ κύκλοι τῆς Μόσχας συνιστοῦν τὴν σύγκλησιν μίαις Πατριάρχου Συνόδου, πρὸς εὐθymiῶν τῶν ἐκκλησιῶν ζητημάτων, ἐν εἰς καὶ τὸ ἡμερολογιακόν. (Ἐφημερίς «Τὸ Βῆμα» 11-12-53). ἔχομεν τὴν γνώμην, ὅτι αἱ δύο αὗται πληροφορίες ὀφείλουν νὰ διεγείρουν τὸ Ὁρθόδοξον ἐνδιαφέρον τῶν Πατριαρχῶν τῆς Ἀνατολῆς (Ἱεροσολύμων—Ἀλεξανδρείας—Ἀντιοχείας—Κωνσταντινουπόλεως), ὥστε νὰ μὴ παρανοήσονται, εἰς τὴν ἀνέμενον συγκαληθσομένην Σύνοδον ὡς ἀδιαφοροῦσαν διὰ τὴν ἐνότητά τῆς Ὁρθόδοξης Ἐκκλησίας καὶ καταπατήσαντες αἰωνοβίου θεσμοὺς καὶ παραδόσεις.

Ἡκλε καὶ συνεργασαίαι

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΙΩΑΝΝΟΥ ΔΟΥΚΟΣ ΤΟΥ ΒΑΤΑΤΖΗ

† Ἀρχιμ. Χρυστοστόμου Πασλίμνη

Εἰς τὸ ἐπ' ἀριθ. 168 φύλλον τῆς «Φωνῆς» ἐγράφησαν ἱστορικά τινα γεγονότα διέχοντα τὴν μνήμην τοῦ ἐν Ἀγίοις ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας καταλεχθέντος Ἰωάννου Δούκος τοῦ ἐπικαλουμένου Βατάτζη, βασιλεύσαντος ἐν Νικαίᾳ κατὰ τὰ ἔτη 1222—1254, τῆς Κων/πόλεως τελευτούσης ὑπὸ φραγκοκρατίαν.

Ὁ συντάκτης τοῦ ἀρθρου ἀντλήσας ἐξ ἐσφαλμένων πάντως ἱστορικῶν πηγῶν ἠδίκησε τὴν ἀλήθειαν χαρακτηρίσας τὸν Βασιλέα τοῦτο, ὥς ἂν νείδητον, τυχοδιώκτην καὶ φιλόδοξον μέχρι σημείου ὥστε νὰ ἐπιζητῇ τὴν ὑποδούλωσιν τῆς Ὀρθοδοξίας εἰς τὴν ὑπερρίχalon Παπασύννην, χάριν ποταπῶν φιλοδοξίων. Καὶ ναὶ μὲν ὥς Ἕλλην Βασιλεὺς οὗτος ἐπόθει τὴν ἀποκατάστασιν τῶν ἐθνικῶν μας δικαιωμάτων ἐπὶ τῆς Κων/πόλεως, καὶ πρὸς τοῦτο τὰ πάντα προθύμως μετεχειρίζετο, ἵνα μετὰ τοῦ Πάπα ἐπικοινωνήσῃ καὶ ἐξ αὐτοῦ πολλὰ ὑπὲρ τοῦ ἔθνους ἐπιτύχῃ, ὥς ἱστοροῦσι πάντες οἱ χρονογράφοι, παλαιοὶ καὶ νεώτεροι, πλην ὅμως, οὐδέποτε διανοήθη νὰ ἀσκήσῃ τὴν βασιλικὴν του ἐπιρροήν, ὥστε ἐπὶ θυσίᾳ τῶν ὁρθοδόξων δογμάτων καὶ τῶν Ἱερῶν Κανόνων, νὰ ὑποτάξῃ τὴν Ἀνατολικὴν Ἐκκλησίαν εἰς τὴν Δυτικὴν, ὥς ἔπραξαν οἱ μετ' αὐτὸν βασιλεῖς Μιχαὴλ ὁ Ἀζυμίτης καὶ Ἰωάννης ὁ Η' ὁ Παλαιολόγος.

Νικηφόρος ὁ Γρηγοράς (Migne Τόμος 148, σελ. 149), περιγράφων τὰς νικηφόρους κατὰ τῶν φράγκων ἐκστρατείας τοῦ Βατάτζη, καὶ τὰς ὑπὲρ τῆς Ἐκκλησίας δωρεὰς τοῦ Βασιλέως τούτου, δὲν παραλείπει νὰ διηγηθῇ καὶ ἐν σκεπτοῦν σημείον τῆς ζωῆς αὐτοῦ, τὸ ὁποῖον ἤμως διὰ εἰλικρινοῦς μετανοίας ἀπέπλανε, δεχθεὶς τοὺς αὐτηρούς ἐλέγχους τοῦ δαιωτάτου Βλεμμύδου.

Δύο κυρίως ἐπισήμους ἀποπειράς ἐνώσεως τῶν Ἐκκλησιῶν ἀναφέρουν οἱ ἱστορικοὶ ἐπ' βασιλείας Ἰωάννου τοῦ Βατάτζη.

Κατὰ τὴν πρώτην ἀπόπειραν ἐστάλησαν ὑπὸ τοῦ Πάπα εἰς Νίκαιαν δύο μοναχοὶ Δομινικανοὶ καὶ δύο φραγκασκανοὶ, ἵνα ὡς ἐμπρόσωποι αὐτοῦ συζητήσωσι τὰ τῆς ἐνώσεως. Κατὰ τὰς συζητήσεις παρουσίᾳ τοῦ Βασιλέως, οἱ ἀπεσταλμένοι τοῦ Πάπα ἀντιμετώπισαν τὸν ἡμέτερον Πατριάρχην Γερμανὸν τὸν Β', καὶ πολλοὺς ἐπὶ ἀρετῇ καὶ σοφίᾳ τότε διακεκριμένους, ἐν οἷς ἐπρόκειτο ὁ φιλόσοφος Δημήτριος ὁ Καρύκης καὶ Νικηφόρος ὁ Βλεμμύδης. Ὁ Βασιλεὺς ἔβλεπε κατὰ τὰς συζητήσεις τὴν ἀντιπροσωπεῖν τοῦ Πάπα νὰ ἐμφανίζεται ἀμετάκτιστος καὶ ἰσχυρογνώμων πρὸς ὅλας τὰς ὑπὸ τῶν Ἱερῶν Γραφῶν καὶ τῶν θείων Συνδικτῶν Κανόνων ἐλεγχομένας κακοδοξίας των, καὶ ἀντελήφθη ὅτι ἡ ἐνωσις τῶν Ἐκκλησιῶν, ὥς τὴν ἐπόθει, δὲν ἐπρόκειτο νὰ γίνῃ. Θέλων ὅμως νὰ δοκιμάσῃ ἐπὶ μᾶλλον τὰς διαθέσεις τῶν παπικῶν ἀπεσταλμένων ἐπρότεινεν «Ἐχειν μὲν τοὺς Διπλῶνους τὰ ἄξυμα, τὴν δὲ ἐν τῷ συμβίλῳ προσθήκην ἀφελεῖν». Τούτων δὲ εἰς ἀπάντησιν εἰπόντων «μηδὲν ἰὼτα βουλομένων παρατρέψαι, ἀλλὰ καὶ τὰ κατ' αὐτῶν

(ὑπὸ τῶν Ἀνατολικῶν) γραφέντα τῷ πυρὶ παραδοθῆναι ἀξιούντων, ἵαν δυσχερῶναντες διὰ Βασιλεὺς καὶ ὁ Πατριάρχης; ὁ μὲν δι' ἔργων, ὁ δὲ διὰ λόγων ἡμύνετο αὐτοὺς». (Βλ. Migne 142, Μελέτιον Ἀθηνῶν Τόμ. Γ' σελ. 95, Διομ. Κυριακῶ Ἐκκλ. Ἱστορ. Τόμ. Β' 181, 182 καὶ Φιλ. Βαφείδου Τόμ. Β' σελ. 209).

Μετὰ τὴν ἀποτυχίαν τῆς πρώτης, ἐπεχειρήθη καὶ δευτέρα ἀπόπειρα πρὸς ἐνωσιν τῶν Ἐκκλησιῶν. Κατὰ τὸ ἔτος 1254 ὁ Βατάτζης ἐπεμψεν εἰς τὸν Πάππαν Ἰννοκέντιον τὸν Δ' ἀντιπροσώπου μετ' ἐπικεφαλῆς τὸν Σάρδεων Ἀνδρόνικον καὶ τὸν Κυζίκου Γεώργιον, καὶ δι' αὐτῶν ἤκουσεν ὁ Πάπας ὅτι ἡ Ἀνατολικὴ Ἐκκλησία ἐδέχετο «ἀφίεσθαι τῶν αὐτοῦ πρωτείων (κατὰ τὸ πνεῦμα πάντως τοῦ Γ' Κανόνος τῆς Β' Οἰκουμ. Συνόδου), σωζομένων μέντοιγε τῶν συμφώνων τῇ θείᾳ Γραφῇ συνοδικῶν ὄρων». Ἴδου πῶς γράφει τὰ γεγονότα ὁ Παπαρρηγόπουλος.

«Οἱ ἡμέτεροι εἶπον εἰς τὸν Πάπαν, ὅτι εἶναι ἔτοιμοι νὰ ἀναγνωρίσωσιν αὐτὸν ὡς τὸν πρῶτον ὄλων τῶν Πατριαρχῶν, ἐπιτρέποντες μὲν τὴν εἰς αὐτὸν ἔκκλησιν ὡς ὕψιστον δικαστὴν, ὑπακούοντες δὲ καὶ εἰς αὐτὰς τὰς δογματικὰς αὐτοῦ ἀποφάσεις καθ' ὅσον δὲν ἀντιφάσκουσι πρὸς τὰ ὑπὸ τῶν συνόδων καὶ τῶν πατέρων θεσπισθέντα, ἀλλὰ, συγχρόνως ἀπήτησαν εὐλογώτατα νὰ ἀποδοθῇ εἰς αὐτοὺς ἡ Κων/πολις. Ἡ ἀπάντησις αὕτη δὲν ἠχαιρίστησε τὸν Ἰννοκέντιον Δ' καὶ ἡ διαπραγματεύσις διεκόπη». (Βλέπε Ἱστορ. Παπαρρηγόπουλου Τόμον Ε' σελ. 57, παράβαλε δὲ καὶ Παχυμέρην Ἱστορ. Μιχ. Παλαιολ. Migne Τόμ. 144).

Ἐκ τῶν ἀνωτέρω ἱστορικῶν μαρτυριῶν βεβαιούται, ὅτι ὁ Βασιλεὺς Ἰωάννης Δούκας ὁ Βατάτζης οὔτε παπολάτρεψ ὑπῆρξεν, οὔτε ἀσυνείδητος, οὔτε τυχοδιώκτης, οὔτε φιλόδοξος. Τουναντίον ὑπῆρξε Βασιλεὺς, μεγάλως δοξάσας καὶ τὸ Ἑλληνικὸν ἔθνος καὶ τὴν Ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν. Ἐπειδὴ δὲ ἦτο καὶ μεγάλης ἀρετῆς ὡς ἄνθρωπος διὰ τοῦτο ἡξιώθη καὶ θεοσημείας, ὡς ὁ Μέγας Κωνσταντῖνος. Μετὰ θάνατον τὸ σῶμά του ἀφθαρτῶν ἐνέπλησε θαυμάτων πολλῶν καὶ τεραστίων ὅλην τὴν Μ. Ἀσίαν, διὸ καὶ ἡ Ἐκκλησία τὸν κατηρίδμησε μετὰ τῶν Ἀγίων, τάξασα τὴν ἐορτὴν αὐτοῦ τὴν 4 Νοεμβρίου (βλέπε Μηναιὸν Ἐκκλησίας). Ὁ δὲ Νικόδημος ὁ Ἀγορείτης πολὺ εὐλαβούμενος τὸν Ἅγιον τοῦτον Βασιλέα συνέθεσε ἰ. διαίτηραν ἀσματικὴν ἀκολουθίαν καὶ ἐγκωμιαστικὸν τῆς ὁρθοδόξου καὶ θαυρέστου αὐτοῦ πολιτείας λόγον. (Βλέπε Συναξαρ. Δουκάκη 4 Νοεμβρ.).

Διευθυντής: Ἀγγέλως Ἀντωνόπουλος

Σολωμοῦ 25 — Ἀθήναι

Τυπογραφείου Γεώργιος Σεργιπίνης

Θεμιστοκλέους 38 — Ἀθήναι

«ΔΕΙΠΝΟΝ ΜΕΓΑ»,

Ἡ Μεγαλύτερα τιμὴ δι' ἓνα ἄνθρωπον εἶναι νὰ κληθῇ εἰς Δείπνον ὑπὸ τοῦχον προσώπου. Καυχᾶται λέγων, μὲ ἐκάλεσε ὁ τάδε, ὁ βασιλεὺς καὶ συνέφαγον μετ' αὐτοῦ. Ἀλλ' ἐὰν ἡ ἐξ ἄνθρωπων τιμὴ μᾶς κολλακεῖν τόσον, ποίαν ἐγκαύχησιν πρέπει νὰ δοκιμάσῃ ὁ ἄνθρωπος, ὅταν καλῆται εἰς Δείπνον οὐράνιον ὑπ' αὐτοῦ τούτου τοῦ Θεοῦ τῆς Ἀγάπης; Ὁχι μόνον τιμὴν παρέχει εἰς τὸν ἄνθρωπον, τιμὴν ἐπιζήλον, τιμὴν ἀφθαρτον, ἀλλὰ πρὸ παντὸς ζωὴν αἰώνιον, ζωὴν ἀρωματισμένην ἀπὸ τὴν ἀρετῇ, ζωὴν εὐγενικήν! Ἄρτον οὐράνιον ἐσθίει ὁ ἄνθρωπος καὶ ποτήριον ζωῆς γεύεται, ὁσάκις καλεῖται εἰς τὸ Οὐράνιον αὐτοῦ Δείπνον.

Ὅποια ὁμως ἀπερισκεψία, ὁποῖα ἀσύγγνωστος ἀφέλεια χαρακτηρίζει τὸν ἄνθρωπον! Περιφρονεῖ τὴν ὑψίστην τῶν τιμῶν, ἀδιαφορεῖ διὰ τὴν εὐτυχιστέραν ἀπόλαυσιν, ἀρνεῖται τὴν κλουσιωτέραν δωρεάν. Περιπλεκόμενος μὲ τὴν ὕλην δὲν αἰσθάνεται τὸ θρόνισμα τοῦ Πνεύματος. Συναγελαζόμενος μὲ τὰ βρωμερὰ ζῶα τῶν παθῶν δὲν συγκινεῖται ἀπὸ τὸ ἄρωμα τῆς ἐναρέτου ζωῆς. Καὶ ἐνῶ ἡ Ἐκκλησία τὸν καλεῖ καθ' ἐκάστην νὰ μετάρχη τοῦ Δείπνου «Μετὰ φόβου Θεοῦ πίστεως καὶ Ἀγάπης προσέλθῃτε» αὐτὸς πορρίπτει τὴν πρόσκλησιν λέγων «ἄγρον ἡγόρασα» «ζεύγη βοῶν ἡγόρασα» «γυναικὰ ἔγγρα». Ἀνθρώπος ἀπερίσκεπτε γνωρίζεις πότε θὰ προσ-

κρούσῃς ἐπὶ τοῦ μοιραίου τέρατος τῆς ἐπιγείου υπάρξεως; Γνωρίζεις, δι' ἣν θὰ κληθῇς νὰ ἐγκαταλεί-

ψῃς καὶ τοὺς ἀγροὺς, καὶ τοὺς βόας καὶ τὴν γυναῖκα καὶ πάντα ὅσα σὺ κατὰ τὴν ἐπίγειον ζωὴν σου λατρεύεις; Γνωρίζεις, δι' ἣν ψυχὴ σου, ὡς ὑπόπτερος ἀετός, καλεῖται νὰ ἀνέλθῃ εἰς τοὺς κόσμους τῆς ζωῆς καὶ τοῦ φωτός, διὰ νὰ ἀπολαύσῃ τῆς διαρκoῦς καὶ ἀτελευτήτου χαρὰς τῆς αἰωνιότητος;

Γνωρίζεις λοιπόν, δι' ἣν καταφρονήσῃς τὴν πρόσκλησιν αὐτὴν τοῦ Κυρίου τοῦ Δείπνου, ἢ σὲ ἀναμένει; Ἐσκέψῃς ποτέ, δι' ἣν ἐξουσίαν ἀντὶ νὰ σὲ καταστήσῃ, συγκοινωνόν τοῦ Δείπνου Του, ταῦτέστιν τῆς Βασιλείας Του, δι' αὐτὴν τὴν καταφρόνησιν τὴν ὁποίαν σὺ δεικνύεις καὶ τὴν ἀμέλειαν, δι' αὐτὴν τὴν προσήλωσιν σου εἰς τὰς ἀπολαύσεις καὶ τὰς ἡδονὰς καὶ τὰ ὕλικά, νὰ σὲ ἐμβάλῃ εἰς τὴν γένηαν τοῦ πυρός; Καὶ

τότε ποῖον τὸ κέρδος σου ἐκ τῆς ζωῆς αὐτῆς;

Σπεῦσε διὰ τῆς μετανοίας καὶ ἐξομολογήσεως νὰ λάβῃς μέρος εἰς τὸ Δείπνον!

Μὲ μέτρον λοιπόν νὰ ἀπολαμβάνῃς τὴν ζωὴν, ἀλλ' οὐδέποτε νὰ ἐμποδίζεσαι ἐξ αὐτῆς ὅταν καλεῖσαι καὶ ὁσάκις καλεῖσαι νὰ λάβῃς μέρος εἰς τὸν Μυστικὸν Δείπνον. Αὐτὸ θὰ εἶναι τὸ ἐφόδιον τῆς αἰωνιότητος, ἡ ἐγγύησις τοῦ θριάμβου τῆς ἀθανασίας. Ὅλα τὰ ἄλλα παρέρχονται.

Ἡ Ποικρισία καὶ Θράσος

Ἐπειδὴ πολὺς λόγος ἔγινε μέχρι σήμερον διὰ τὴν Ἑλληνοτουρκικὴν φιλίαν ἡμεῖς... δὲν δυνάμεθα παρὰ νὰ ἐκφράσωμεν τὴν ἀποστροφὴν μας πρὸς τὴν ἀνθελληνικὴν πολιτικὴν τῶν, ποὺ εἶναι ἐν ταῦτῳ καὶ ἀντιχριστιανικῇ.

Ὁχι διότι δὲν εἴμεθα ὡς θεοδόδοι χριστιανοὶ ὑπὲρ τῆς εἰρηνικῆς διαβιώσεως τῶν κρατῶν μας, ἀλλὰ διότι αὐτοὶ ἐννοοῦν νὰ μᾶς θρῆξουν καὶ νὰ μᾶς κακοποιῶν συνεχῶς. Τὴν μίαν ζητοῦν νὰ μὴ διδάσκονται οἱ Ἕλληνοπαῖδες τὴν ἱστορίαν τῶν προγόνων τους, ὅπως λατρεῖ ἐξηλίχθη, ἀλλὰ ὅπως τὸ ἀπαιτοῦν αἱ συνθήκαι τῆς σημερινῆς πολιτικῆς τῶν δύο κρατῶν.

Τὴν ἄλλην, διεκδικοῦν τὴν Κύπρον ὡς ἰδιάντων καὶ μᾶς ἀπειλοῦν, ὁ τουρκικὸς τύπος ὁρνεῖται, οἱ χουζάδες ἀλαλάζουν ἀπὸ τοὺς ὑψηλοὺς μισαρτέδες καὶ ἡ συγ-

χορδία τῶν ὁμοιάζει μὲ τὴν τυκτερινὴν φλυνγίαν πολλῶν πενιμασμένων βατράχων.

Ἐπαναλαμβάνομεν, δι' αἵμαθα ὑπὲρ τῆς ἀδελφικῆς συνυπαξέσεως τῶν δύο Ἐθνῶν, ἀλλὰ αὐτὸ δὲν σημαίνει ὅτι ἐπαύσαμεν νὰ ἔχωμεν συναίσθησιν τοῦ ἔθνικοῦ μας ἐγωῖσμοῦ τῆς ἐνδόξου ἱστορίας μας ἀκόμη νὰ ἔχωμεν καὶ τὴν συναίσθησιν τῆς ἐννοουμένης διότι εἴμεθα Ὁ θεοδόδοι Χριστιανοί.

Τοὺς διαβεβαίωομεν ὅτι μὴ εἰρηνικὴ ἀναμέτρεισις τῶν ἔθνη καὶ μας κεφαλαίων δὲ νὰ τὸν βράλλῃ ρινητάς.

Ἡμεῖς ὁμως οὔτε εἰς φυλετικὴς θεωρίας πιστεύομεν οὔτε ἀναμοχλεύομεν τὰ πάθη τοῦ παρελθόντος. Ἀποδέχεται ὅτι οὐδέποτε ἐξορίσαμεν ἐμπρηστικὸν σύνθημα ἢ ὁμιλήσαμεν διὰ τὴν ἀνάντησιν τῆς Κοινῆς.

Ἐχομεν ὁμως τὴν ἐξέωσιν νὰ εἰσβῇ τὸν σύγχρονον Ἕλληνα καὶ Χριστιανὸν διότι ἔξω ἀπὸ τῆς ἀρχῆς αὐτὴν δὲν ὑπάρχει ἑλληνοτουρκικὴ φιλία.

ΤΟ ΑΝΘΡΩΠΙΝΟΝ ΠΡΟΒΛΗΜΑ ΚΑΙ Η ΠΡΟΣΩΠΙΚΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ

ΜΙΑ ΕΠΕΤΕΙΟΣ ΚΑΙ ΕΝΑ ΑΙΤΗΜΑ

Εἰς τὰς 10 Δεκεμβρίου ἔκλεισαν ἀθορύβως πέντε δλόκληρα ἔτη ἀπὸ τὴν ἡμέρα, ποὺ τὰ 48 ἡνωμένα ἔθνη διακήρυξαν τὴν πίστιν τὸν εἰς τὴν ζωὴν καὶ εἰς τὰ ἀναφαίρετα δικαιώματα τῆς ἐλευθερίας τοῦ ἀτόμου Διακήρυξις καὶ οἰκουμενικὸν σύμβολον ἐλευθερίας, ποὺ γίνετα ἀκόμη μεγαλύτερον ἀπὸ τὴν κρισιμότητα τῶν καιρῶν, κρισιμότητα ποὺ δημιουργεῖται ἀπὸ τὴν βασικὴν ἔλλειψιν σεβασμοῦ πρὸς τὴν ἀνθρωπίνην προσωπικότητα. Ἡ οἰκουμενικὴ διακήρυξις τῶν ἀνθρωπίνων δικαιωμάτων εἶναι ὁ κατ' ἐξοχὴν ἀγλαὸς καρπὸς τῆς παγκοσμίας πνευματικῆς σφαίρας καὶ ἔχει τὰς ρίζας του εἰς τὸ βαθὺ παρελθὸν τῆς ἱστορίας τοῦ κόσμου.

Πνευματικοὶ πρόδρομοι τῆς οἰκουμενικῆς διακήρυξεως πρέπει νὰ θεωρηθοῦν πολλοί. Ἡ νομοθεσία τοῦ Χαμουράμπη ποὺ ἐξασφάλισε εἰς τοὺς ἀνθρώπους τῆς ἀρχαίας, Βαβυλῶνος στοιχειώδη ἀτομικὰ δικαιώματα. Τὸ βιβλίον τοῦ προφήτου Ἀμὼς ποὺ ἀποτελεῖ ἔντονη κριτικὴ εἰς τὴν ἔλλειψιν ἀνθρωπιστικῶν αἰσθημάτων τῆς ἐποχῆς του· ὁ δὲ προφήτης Μιχαῖας ἀγωνίζεται ἐντόνως διὰ τὸν αὐτὸν σκολόν. Οἱ Νόμοι τοῦ Σόλωνος ἀποτελοῦν τὴν πρώτην συνταγματικὴν κατοχύρωσιν τῶν ἀνθρωπίνων δικαιωμάτων εἰς τὴν κλασσικὴν Ἑλλάδα καὶ ὁ Κομφούκιος ἐπίστευε εἰς τὴν ἰσοτιμίαν ὅλων τῶν ἀνθρώπων.

Τὸ Ρωμαϊκὸν Δίκαιον ἐνσαρκώνει τὴν ἔννοιαν τῆ προσωπικῆς ἐλευθερίας καὶ τὸ Φυσικὸν Δίκαιον ὅπως διαμορφώνεται ἀπὸ τοὺς Σοφιστὰς, τὸν Ἀριστοτέλη τοὺς Στωϊκοὺς καὶ τὸν Σενέκα ἐπεξεργάζεται τὴν βάσιν τῶν Ἀνθρωπίνων Δικαιωμάτων.

Ἐκεῖ ὅμως ποὺ ἡ ἀνθρωπίνη προσωπικότης ὡς φυσικὴ καὶ μεταφυσικὴ ἔννοια λαμβάνει συγκεκριμένον περιεχόμενον καὶ ὑφίσταται σύμβολον καταλλύτον εἰς τὸ φῶς τῶν αἰώνιων ἀρχῶν τοῦ πνεύματος, εἶναι μέσα εἰς τὴν διδασκαλίαν τοῦ ἱδρυτοῦ τοῦ Χριστιανισμοῦ, τοῦ ἱδρυτοῦ Θεανθρώπου Σωτῆρος Ἰησοῦ Χριστοῦ. Τὸ ἀτομον καθίσταται μοναδικὸς φορεὺς τῆς πνευματικῆς ἐλευθερίας, προκρίνεται μὲ ἀναφαίρετα προνόμια καὶ πνευματικὰ δικαιώματα, ὥστε ἡ ἐπιτέλεσις καὶ πραγματοποίησις αὐτῶν νὰ ἀποτελῇ τὸν ἀνώτατον ἀναβαθμὸν τῆς ἀνθρωπίνης ἀξιοπρεπείας.

Ἀπὸ τὴν ἀποψιν αὐτὴν ἡ Οἰκουμενικὴ διακήρυξις τῶν ἀνθρωπίνων δικαιωμάτων δὲν δύναται νὰ καυχηθῇ ὅτι προσθέτει κάτι νέον, διότι εἰς τὰς θεμελιαιὰς ἀρχὰς τοῦ Εὐαγγελίου οὐδεμία προσθήκη ἢ διόρθωσις χωρεῖ. Ἡ σημασία τῆς ὅμως εὐρίσκεται εἰς ἓνα πρακτικώτερον λόγον, ὅστις εἶναι ἡ ἀποδοχὴ ὑπ' ἀπάντων τῶν ἐθνῶν τῶν γενικῶν καὶ ἐνιαλῶν ἀνθρωπιστικῶν ἀρχῶν καὶ ἡ θεμελιώσις μιᾶς τακτικῆς ἢ ὁποῖα θὰ ὁδηγήσῃ εἰς τὴν ἀναστήλωσιν τῆς ἔννοιος «ἀνθρώπου».

Ἄλλωστε ἂν ὑπάρχει ἓνα πρόβλημα εἰς τὴν βάσιν ὅλων τῶν διεθνῶν κρίσεων, ποὺ ὁδηγοῦν μοιραίως εἰς τὰς τρομερὰς πολεμικὰς συγκρούσεις, τὸ πρόβλημα αὐτὸ εἶναι ἡ κακοποιημένη καὶ παραγνο-

ρισμένη ἀνθρωπίνη πραγματικότητα. Ἡ προσωπικότης ποὺ ἔχασε τὸν ἑαυτὸν τῆς μέσα εἰς τὸν γενικὸν σάλον τοῦ κόσμου καὶ κατήντησε νὰ χρησιμοποιηθῇ ὡς μέσον δι' ἄλλους σκοποὺς, ἐνῶ τὸ ἀνθρώπινον πρόσωπον ἐν τῇ ἡθικῇ καὶ πνευματικῇ του ἐννοίᾳ εἶναι αὐτοσκοπός. Διότι μόνον ἡ αὐτοσυνείδησις καὶ ἡ ἐταστικὴ ἐνδοσκόπησις δύναται νὰ ἀποκαλύψῃ τὴν ἀληθινὴν ὑφὴν τοῦ ἀνθρώπου καὶ νὰ τὸν δικαιώσουν ὡς μεταφυσικὴν ἔννοιαν.

Αὐτὸ καὶ ἡ οἰκουμενικὴ διακήρυξις τῶν ἀνθρωπίνων Δικαιωμάτων ἀποτελεῖ κατάφασιν εἰς τὴν πνευματικὴν σύστασιν τοῦ ἀνθρώπου καὶ ἀναγνώρισιν τῶν δικαιωμάτων του, ἡ λελογισμένη χρῆσις τῶν ὁποίων δύναται νὰ τοῦ ἐξασφαλίσουν ἡθικὴν τελειότητα καὶ μεταφυσικὴν δικαίωσιν. Πόσον δύσκολον ὅμως εἶναι εἰς τὴν ἀνθρωπίνην κοινωνίαν νὰ ἐφαρμόσῃ τὰς ἀρχὰς αὐτὰς, ἀποδεικνύεται ἀπὸ τὸ γεγονός τῆς μὴ ἐφαρμογῆς τῶν ἀπὸ τὰ ἴδια ἔθνη ποὺ τὴν ἀπεδέχθησαν. Αἱ ἀρχαὶ αὐταὶ μολοντί δὲν ἀποτελοῦν ὡς ἰδέαι νέον τι ἐν τῇ περιοχῇ τοῦ πνεύματος ἐν τούτοις ἡ μεταπήδησις ἀπὸ τὸ βασιλείον τῆς σημερινῆς παρανομίας εἰς βάρος τοῦ ἀνθρώπου, εἰς τὸ βασιλείον τῆς πνευματικῆς ἐλευθερίας τοῦ ἀτόμου, ἀποτελεῖ ὀδυνηρὸν ἄλμα. Ἀπόδειξις ὅτι ὄχι μόνον δὲν καταλύονται τὰ τεῖχη ποὺ φράσσουν τὸν δρόμον εἰς τὴν ἐλευθερίαν τῆς προσωπικότητος ἀλλ' ἀντιθέτως αὐτὴ κατακυριακώνεται καὶ δολοφονεῖται μὲ μιαν σειρὰν ἀνελευθέρων καὶ ταπεινωτικῶν μέτρων εἰς βάρος τῆς ἀνθρωπίνης ὑποστάσεως.

Δὲν θὰ ἦτο μάλιστα ὑπερβολὴ νὰ ἐλέγωμεν ὅτι ἐν ἀπὸ τὰ θανασιμώτερα τραύματα ποὺ δέχεται ἡ παγκόσμιος αὕτη διακήρυξις προέρχεται ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα. Καὶ ὅταν λέγομεν Ἑλλάδα ἐννοοῦμεν κατ' ἐξοχὴν χώραν τῆς ἐλευθερίας, τοῦ πολιτισμοῦ, τῆς ἀνεξιδιθησείας.

Χώρα ποὺ πρώτη ἀπεδέχθη καὶ ὑπέγραψε τὴν Οἰκουμενικὴν διακήρυξιν τοῦ Ο.Η.Ε. καὶ δι' αὐτὸ θὰ ἔπρεπε νὰ βαδίσῃ ἐπὶ κεφαλῇ τῶν ἐλευθέρων ἐθνῶν εἰς τὴν ἐφαρμογὴν τῶν ἀρχῶν τῆς ἀνεξιδιθησείας καὶ τοῦ ἀνθρώπινου σεβασμοῦ. Βεβαίως τὸ βάρος τῆς παρανομίας δὲν πίνεται εἰς ὅλα τὰ τέκνα αὐτῆς τῆς χώρας ποὺ ἀπεχθάνονται καὶ ἀποστρέφονται κατὰ παραβίαν τῶν ἀρχῶν τῆς ἐλευθερίας, ἀλλὰ εἰς εἰς τοὺς ἐμπνευστὰς καὶ ἐκτελεστὰς τῆς ἰδέας τοῦ διωγμοῦ, ποὺ κυριαρχεῖ σήμερον εἰς τὴν θεοσκευτικὴν συνείδησιν μιᾶς θεοσκευτικῆς μερίδος Ἑλληνικῆς.

Διότι ἐδῶ εὐρίσκεται ἡ ἀντίφασις μεταξὺ τῶν ἀρχῶν τῆς οἰκουμενικῆς διακήρυξεως καὶ τοῦ ἰδιούτου θεοσκευτικοῦ καθεστῶτος ποὺ ἐπικρατεῖ σήμερον εἰς τὴν Ἑλλάδα. Ὁμιλοῦν διὰ τὰ ἀνθρώπινα δικαιώματα τῆς ἐλευθερίας τῆς συνειδήσεως καὶ τῆς ἀνεξιδιθησείας ἐνῶ ἀπὸ τὸ πλῆθος ἀκούεται ὁ στεναγμὸς μιᾶς τρομερᾶς καταπίεσεως καὶ μιᾶς πολυχρονίου θεοσκευτικῆς ἀπαγορεύσεως. Ὁμιλοῦν διὰ τὸ ἰδεῶδες μιᾶς κοινωνίας ἀπηλλαγμένης ὅλων τῶν ἐξωτερικῶν καταναγκασμῶν ἐνῶ συγχρόνως καταλύουν, ποδοπατοῦν καὶ ὑβρίζουν τὸ ἐκτώτερον ἀνθρώπινον δικαίωμα: Τὸ δικαίωμα τοῦ ἀτόμου νὰ λατρεύῃ τὸν Θεόν του συμφώνως πρὸς τὴν θεοσκευτικὴν συνείδησιν τῶν καὶ κατὰ τὸν φυσικώτερον καὶ πλέον ἀ-

ΣΚΕΨΕΙΣ ΚΑΙ ΓΝΩΜΑΙ

ΠΩΣ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΓΙΝΕΤΑΙ Ο ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΟΣ ΕΛΕΓΧΟΣ;

«Ἐλεγχέον, ἑπιστήριζον»
Ἀπ. Παῦλος

Πάν ἀνθρώπινον ἔργον δὲν εἶναι ποτὲ καὶ ἀλάθητον. Ἡ διαπίστωσις αὐτῇ συνιστᾷ τὸ δικαίωμα τοῦ ἐλέγχου. Ὁ ἐλεγχος δὲν εἶναι μόνον δικαίωμα, ἀλλὰ καὶ καθήκον. Διὰ τοῦ ἐλέγχου θὰ ἐπανορθωθῇ μία πλάνη, θὰ ἀποκατασταθῇ μία δικαιοσύνη, θὰ προληφθῇ ἓνα σκάνδαλον. Πρέπει λοιπὸν εἰς πᾶν ἀνθρώπινον ἔργον νὰ ἀσκεῖται ἐλεγχος. *Πῶς πρέπει ὁμως νὰ γίνεται ὁ ἐλεγχος;* Κατ' ἀρχὴν γεγονότα, ποῦ ἀναφέρονται εἰς τὸν ἰδιωτικὸν βίον τοῦ ἀτόμου καὶ κατὰ τινὰ τρόπον σχετίζονται μὲ τὴν ἠθικὴν του ἀξιοπρέπειαν, πρέπει νὰ ἐλέγχωνται μὲ λεπτότητα καὶ ὑπὸ ἀπόλυτον ἐχεμύθειαν. Νὰ μὴ ἐκθέσωμεν τὸ κύρος τοῦ ἀμαρτάνοντος ἐν τῇ ἐλπίδι τῆς μετανοίας αὐτοῦ. Τότε μόνον ἔχομεν τὸ δικαίωμα δημοσίου καὶ καυστικοῦ ἐλέγχου, ὅταν τὰ ἐλεγχόμενα γεγονότα ἀποτελοῦν καὶ δημόσιον σκάνδαλον. Πάντως ὅπωςδὴποτε καὶ ἂν ἀσκεῖται ὁ ἐλεγχος, εἴτε δημοσίως εἴτε ἰδιωτικῶς πρέπει νὰ πλαισιοῦται ἀπὸ λεπτότητα καὶ νὰ μὴ ὀφείλεται εἰς χαιρεκάκιαν.

Ἄλλη μορφή ἐλέγχου εἶναι ἡ κρίσις, τὴν ὁποῖαν ὀφείλομεν νὰ ἐκφέρωμεν ἐπὶ διαφόρων δημοσιευμάτων. Εἰς τὴν περιπτώσει αὐτὴν θὰ πρέπει νὰ ἀποφύγωμεν τὰς κρίσεις ἐπὶ τοῦ τρόπου διατυπώσεως τῶν δημοσιευμένων ἀντιλήψεων. Πρέπει κυρίως νὰ ἐλέγχωμεν τὴν οὐσίαν τοῦ δημοσιεύματος. Ἄλλως ἐξαντλούμεθα εἰς μικρολογίας. Ἐπίσης ἡ στοιχειώδης ἐντιμότης ἀπαιτεῖ ὁ ἐλεγχος νὰ μὴ ἐκτρέπεται εἰς ὕβρεις, οὔτε διὰ τοῦ ἐλέγχου νὰ ἐπιζητεῖται ἡ ἐπίδειξις μαίζονος σοφίας.

Καὶ ὁ πλέον ἐκρηκτικὸς ζήλος δὲν πρέπει ποτὲ νὰ ὠθήσῃ τὸν ἐλέγχοντα εἰς σκαιὰν καὶ δημοκοπικὴν ἀντιπολίτευσιν. Τὸ μέτρον τοῦ ἐλέγχου πρέπει νὰ εἶναι πάντοτε ἡ ὑπέροχος

διάβλητον ἀνθρώπινον τρόπον.

Ἡ δὲ ἐπέτειος τῆς Οἰκουμένης διακηρύξεως τῶν ἀνθρωπίνων δικαιωμάτων μᾶς δίδει τὴν εὐκαιρίαν νὰ ἀπαντήσωμεν θαρρετὰ εἰς τοὺς Κυβερνήτας τῆς Ἑλλάδος, καὶ νὰ τοὺς ἐπιστήσωμεν τὴν προσοχὴν τῶν εἰς τὸ ζήτημα τῆς παραβιάσεως τῶν ἀρχῶν τοῦ ἀνθρωπισμοῦ ποῦ ἔδω καὶ τρία ἔτη καταράκων τὴν ἔννοιαν τῆς ἐλευθερίας. Ἡ συνέχισις μιᾶς παραβιάσεως ἐξακολουθητικῶς, καὶ μὲ τὴν αὐτὴν ἔντασιν ἐγκυμονεῖ κινδύνους εὐρυτέρας κοινῆς νικῆς σημασίας.

Πρέπει τὸ ταχύτερον νὰ ἀρτοῦν τὰ διοικητὰ μέτρα ἐναντίον ὀρθοδόξων Ἑλλήνων καὶ νὰ ἐφαρμοσθοῦν μὲ σχολαστικὴν ἀκρίβειαν οἱ ὅροι τῆς διακηρύξεως τοῦ σεβασμοῦ τῶν ἀνθρωπίνων δικαιωμάτων. Πρέπει νὰ παρῇ ἡ ἀναστροφὴ νῦν καὶ νὰ ἀνατελῇ ὁ λαμπρὸς ἥλιος τῆς δικαιοσύνης καὶ τῆς δημοκρατίας καὶ τῆς ἐλευθερίας. Ἐλευθερία εἰς τοὺς Ὁρθοδόξους Ἑλλήνας.

σύστασις τοῦ Ἀποστόλου Ἰακώβου. »Τις σοφὸς καὶ ἐπιστήμων ἐν ὑμῖν; δεῖξάτω ἐκ τῆς καλῆς ἀνατροφῆς τὰ ἔργα αὐτοῦ ἐν πραότητι σοφίας. Εἰ δὲ ζήλον πικρὸν ἔχετε καὶ ἐριθείαν ἐν τῇ καρδίᾳ ὑμῶν, μὴ κατακαυχᾶσθε καὶ ψεύδεσθε κατὰ τῆς ἀληθείας. Οὐκ ἔστιν αὕτη ἡ σοφία ἣν ὠθεῖ κατερχομένη ἀλλ' ἐπίγειος ψυχικὴ, δαιμονιώδης. Ὅπου γὰρ ζήλος καὶ ἐριθεία, ἐκεῖ ἀκαταστασία καὶ πᾶν φαῦλον πρᾶγμα. *Ἡ δὲ ἀνωθεν σοφία πρῶτον μὲν ἀγνὴ ἐστὶ, ἔπειτα εἰρηνικὴ, ἐπεικὴς, εὐπειθέης, μεστὴ ἐλέους καὶ καρπῶν ἀγαθῶν, ἀδιάκριτος καὶ ἀνυπόκριτος*» (Ἰακώβου Γ', στιχ. 13—17). Ὁ κατὰ Χριστὸν ἐλεγχος, ὀφείλει νὰ πληροῖ τοὺς ὅρους αὐτοῦ. Διὰ τοῦ ἐλέγχου δὲν ἐπιζητοῦμεν τὴν προώθησιν τοῦ ἑαυτοῦ μας, ἀλλὰ τὴν ἐξεύρεσιν τῆς ἀληθείας. Κίνητρον του ὀφείλει νὰ εἶναι ἡ ἀγάπη καὶ σκοπὸς του ἡ ἐξεύρεσις τῆς ἀληθείας.

Τὸ δικαίωμα τοῦ ἐλέγχου, εἶναι δικαίωμα τῶν ὀλίγων. Διὰ νὰ ἐξηγουέμεθα. Οὐχὶ τῶν καυχόμενων ἐπὶ σοφίᾳ καὶ ἀνελίζει κονιοβοιωμένων βιβλίων· ἀλλὰ τῶν ἀπλῶν, τῶν «εἰρηνικῶν τῶν ἐπεικῶν, τῶν εὐπειθῶν, τῶν μεστῶν ἐλέους τῶν ἀνυκείμενικῶν, τῶν ἀνυποκριτῶν». Ὅταν πρυτανεῦθι τὸ πνεῦμα τῆς ἀγάπης, ὁ ἐλεγχος οἰκοδομεῖ ἐπειδὴ ὁ ἐλέγχων θὰ ἐξεύρῃ τρόπους ἐλέγχου.

ΦΩΝΗ ΒΟΥΝΤΩΝ ΕΝ ΕΡΗΜΩ

ΔΙΑΜΑΡΤΥΡΙΑΙ ΠΑΡΑΡΤΗΜΑΤΩΝ

Κατωτέρω προσθέτομεν τηλεγραφικὴν διαμαρτυρίαν τοῦ παραρτήματος Βασιλικῶν Θεονίκης. Πρόκειται περὶ γοερᾶς ἐπικλήσεως Ἑλλήνων πολιτῶν, φορολογουμένων, στρατευομένων καὶ οἰκτρῶς ἀδικουμένων. Ποιὸς ὁμως νὰ προσέξῃ;

«Αὐστηροὶ τηρεῖται πίστεως καὶ πατρίδος εὐρισκόμεθα εἰς ἀπηνῆν διωγμὸν ἐκ μέρους Σεβαστῆς Κυβερνήσεως καὶ Κρατοῦσης Ἐκκλησίας Ναοὶ κλεινοῦνται, ἱερεῖς ἀποσχηματίζονται, ληξιαρχοὶ ἀρνοῦνται καταχωρήσουν γάμους εἰς μητρῶα τῶν Διαμαρτυρομένων Βουλῆν Ἑλλήνων δι' ἀνελεύθερα μεσαιωνικὰ καὶ ἀντιχριστιανικὰ μέτρα. Παρακαλοῦμεν ἀποδόσατε ἐλευθερίαν συνταγματικῶν ἀνθρωπίνων δικαιωμάτων, καθ' ὅτι εἰς οὐδὲν βλάπτομεν πατρίδα καὶ θρησκείαν ἐμμένοντες εἰς πάτριον ἡμερολόγιον».

Εὐπειθέστατοι ἐντολῇ Διοικητικοῦ Συμβουλίου Παραρτήματος Παλαισημερολογιτῶν Βασιλικῶν Θεσσαλονίκης.

Ὁ Πρόεδρος
ΧΡ. ΤΣΑΜΗΣ

Ὁ Γεν. Γραμματεὺς
ΓΕΩΡ. ΤΣΙΡΕΛΑΣ

Ἐμβάσματα Συνδρόμων

Ἐμβάσματα, μόνον διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιστολῶν ἀπευθύνονται. Πρὸς τὸν Πάντος Πανέρστον Πατριάρχην
Σελωμὸς 25 — Ἀθήναι

ΒΡΟΝΤΟΦΟΝΟΥΜΕΝ ΤΟ ΔΙΚΑΙΟΝ ΜΑΣ

καὶ βηλοῦμεν ὅτι οὐδέποτε θὰ προσκυνήσωμεν τὸ εἶδωλον τῆς κακοδοξίας

Ἄν ἡ καινοτομήσασα Ἱεραρχία τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος συνεπικουρουμένη ὑπὸ τῆς Πολιτείας δὲν ἐλάβανε σκληρὰ μέτρα ἐναντίον ἐκείνων, οἵτινες δὲν ἠθέλησαν νὰ κλίνουν γόνυ καὶ νὰ προσκυνήσουν τὸ εἶδωλον τῆς κακοδοξίας, τότε ἀσφαλῶς ὁ εὐσεβὴς λαὸς μας δὲν θὰ ἐδίσταζε ν' ἀκολουθήσῃ τὴν ἱερὰν παράδοσιν, καὶ νὰ ταχθῇ μὲ τὸ μέρος τῶν χιλιάδων Ἀδελφῶν τοῦ οἴκτου τῶν κακοπαθοῦν ἐκκλησιαζόμενοι μακρὰν τῆς πόλεως διὰ νὰ ἐπιτελέσουν τὰς δοξὰς καὶ πανηγύρεις τῶν, ἐν κορυπῇ, δίδοντες τόπον τῇ δογμῇ εἰς τὴν καρδίαν καὶ τὸ μῖσος ἐκείνων, οἵτινες ἀποτελοῦσαν ἄλλοτε δι' ἡμᾶς τὸ κέντρον τοῦ σεβασμοῦ καὶ τῆς ἀγάπης μας.

Θέλομεν νὰ εὐρωμεν λόγους νὰ δικαιολογήσωμεν τὴν στάσιν τῆς Ἱεραρχίας ἐναντίον μας, ἀλλὰ δυστυχῶς δὲν εὐρίσκουμεν οὐδεμίαν δικαιολογίαν, διότι ὁ νεωτερισμὸς τοῦ Παπικοῦ Μηνολογίου οὐκ ἐσκανδαλίσεν τόσας χριστιανικὰς συνειδήσεις, καὶ ἐπέφερον ἀναστάσεις εἰς τὸ Τυπικὸν τῆς Ἐκκλησίας, πλὴν τῆς διασπασθείσης ἐνότητος, ἀντίκειται καὶ εἰς τὰς διατάξεις Συνόδων Οἰκουμενικῶν καὶ τοπικῶν αἵτινες θέλουν νὰ διασφαλίσουν τὴν Ἑνότητα, προτρέπουν τοὺς ποιμένας νὰ μὴ προβαίνουν εἰς οἰονδήποτε νεωτερισμόν, ἀλλὰ νὰ πείθονται εἰς τὰς Ἀποστολικὰς καὶ Πατερικὰς Διδασκαλίας καὶ Ἐκκλησιαστικὰς παραδόσεις.

Ὅτι ἡ Ζ'. Ἀγία Οἰκουμένη Σύνοδος κηρύττει. «Μετὰ τῆς τοῦ κρείττονος ἐπιεφερομένης πρὸς αὐτοὺς (τοὺς κακοδόξους) ἀντικεινόμεθα μίαν ἀσφάλειαν ἐαυτοῖς πορίζοντες, τὸ μὴ καινοφανεῖσθαι τι παρ' ἡμῶν τῶν ἡγόντων εἰς θεοσέβειαν, περὶ ὁμοῦ δὲ μᾶλλον Ἀποστολικὰς καὶ Πατρικαῖς διδασκαλίαις καὶ Ἐκκλησιαστικαῖς παραδόσεσι».

Ὅμοιος ὁ 6ος Κανὼν τῆς Α'. Ἀγίας Οἰκουμένης Συνόδου ἐπιτάσσει «Τὰ Ἀρχαῖα ἔδη κρατεῖται».

Ἀλλὰ καὶ οἱ Μεγάλοι Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας σεβόμενοι τὴν ἱερὰν Παράδοσιν φρονοῦν ὅτι «εἰ τὰ ἄγραφα τῶν ἑθῶν ἐπιχειρήσαιμεν ἀθετεῖν, λάθοιμεν ἂν εἰς αὐτὰ τὰ κείρια ζημιούντες τὸ Εὐαγγέλιον» Μέγας Βασίλειος.

Ὅμοιος ὁ ἱερὸς Χρυσόστομος «οὐ πάντα δι' ἐπιστολαῖς παρεδίδουν οἱ Ἀπόστολοι ἀλλὰ καὶ ἀγράφως. Ὅμοιος δὲ καθεῖνα καὶ ταῦτα ἀξιόπιστα. Ὅστε καὶ τὴν Παράδοσιν φησὶ ἀξιόπιστον ἡγοῦμεθα. Παράδοσις ἐστὶ μὴδὲν πλέον ζήτη».

Περιοριζόμεθα εἰς τὰ ὀλίγα ταῦτα διότι ἔχουν γραφῇ πολλά ἐπὶ τοῦ θέματος τούτου καὶ ἔχει ἀποδειχθῇ περιττῶς πὺν εὐρίσκεται τὸ δίκαιον καὶ ποῖοι εἶναι οἱ αἵτιοι τοῦ Σχίσματος ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ.

Βεβαίως ἐν Ἑλλάδι οἱ ἀκολουθοῦντες τὴν ἱερὰν τοῦ Ἐορτολογίου παράδοσιν εἶναι ἡ μειοψηφία, ἀλλὰ τοῦτο δὲν ἀποτελεῖ λόγον νὰ ὑποταχθῶ-

μεν εἰς τὴν πλειοψηφίαν ἐφ' ὅσον αὕτη ἐκαινοτόμησε περιφρονήσασα τὸ Δόγμα τῆς ἐνότητος καὶ τὴν ἱερὰν τῆς Ἐκκλησίας Παράδοσιν.

Εἴπομεν καὶ ἄλλοτε ὅτι δεχόμεθα νὰ μὴ ληφθῇ ὑπ' ὄψιν τὸ δίκαιόν μας, τὸ ὁποῖον ἀφίνομεν ὑπὸ τὴν κρίσιν Πανορθοδόξου Συνόδου ἀλλ' ἄς θεωρηθῶμεν ἕως τότε εὐρισκόμενοι ἐν πλάνῃ.

Διὰ τί μᾶς στεροῦν τὰ δικαιώματά μας; διὰ τί μᾶς διώκουν; διὰ τί ἀρκοῦν τὰ Θυσιαστήριά μας; διὰ τί διώκεται ἡ εὐσέβεια;

Δὲν ἀποτείνομεν τὸν λόγον εἰς τοὺς Ἱεράρχας τῆς Κρατοῦσης Ἐκκλησίας διότι γνωρίζομεν ὅτι τὸ μῖσος ἔχει τυφλώσει τοὺς ὀφθαλμούς τῶν ἀποτεινόμεθα ὅμως διὰ μίαν ἀκόμη φορὰν πρὸς τὴν Κυβέρνησιν καὶ τὴν ἐρωτῶμεν:

Διὰ τί ἀφίνει τὸς Στόμας τῶν Μασσόνων ἐλευθέρως καὶ κλείει Ναοὺς Ὁρθοδόξων χριστιανῶν;

Διὰ τί ἀνέχεται τόσας καὶ τόσας αἱρέσεις Ἀθέων καὶ ἄλλων Ὁργάνων τοῦ Διαβόλου λυμαινόμενων τὴν Λογικὴν τοῦ Χριστοῦ Ποίμνην καὶ διώκει ἡμᾶς οἵτινες θέλομεν νὰ τηρήσωμεν τὴν ἱερὰν παράδοσιν τῆς Ἐκκλησίας, μὴ δεχόμενοι ν' ἀκολουθήσωμεν Πατριάρχα καὶ Ἀρχιερεῖς εἰς τὸ ἔργον τῆς ἀποστασίας τῶν μετὰ τὴν ἀποδοχὴν τοῦ ἀντορθοδόξου θεσμοῦ τοῦ Παπικοῦ Μηνολογίου παρ' αὐτῶν;

Ἀντὶ νὰ κλείσῃ ἡ Κυβέρνησις τὰ ὅρα τῆς εἰς τὰς διαμαρτυρίας μας ἄς παρακαλέσῃ τὴν Ἱεραρχίαν νὰ εὐδοκήσῃ Ἀὐτὴ νὰ δεχθῇ τὴν ἄρσιν τῶν καταπιεστικῶν μέτρων ἐναντίον εὐλαβῶν καὶ ἐναργέων ψυχῶν, τῶν ὁποίων τὸ μόνον ἔγκλημα εἶναι ὅτι δὲν δέχονται ἐν οὐδεμιᾷ περιπτώσει νὰ περιφρονήσουν τὴν ἱερὰν τοῦ Ἐορτολογίου παράδοσιν καὶ νὰ παραδεχθῶν Ἱεράρχας ἀσεβήσαντας πρὸς τὸν αἰωνόβιον θεσμόν τοῦ Ἐορτολογίου, τὸν ὁποῖον τόσοι αἰῶνες ἐσεβάσθησαν καὶ τόσα ἀναθέματα ἐξεφωνήθησαν ἐναντίον τῶν τολμητάντων νὰ θίξουν τὸ πατροπαράδοτον Ἐορτολόγιον.

Ἄς λάβῃ ἐπὶ πλέον ὑπ' ὄψιν τῆς ἡ Κυβέρνησις ὅτι ἐφ' ἧς ἀνεφύει τὸ ζήτημα τοῦ Ἐορτολογίου ὅλαι αἱ ἀπὸ τοῦ 1924 Κυβερνήσεις θέλουν νὰ καταποιοθῶν ἐπὶ τοῦ ζητήματος συνίστανται ἐπιτροπὰς καὶ προσκαλοῦν Γνωμοδοτήσεις νομομαθῶν διὰ νὰ μὴ ἀδικήσουν πολίτας Ἑλληνας, ἀδιαφοροῦσαι διὰ τὴν γνώμην τῆς Ἱεραρχίας ἐφ' ὅσον ὡς γνώμονα εἶχον τὸ Σύνταγμα καὶ τοὺς Νόμους τοῦ Κράτους. Ἐνδεικτικῶς θ' ἀναφέρωμεν μερικὰς Γνωμοδοτήσεις ἀνωτάτων λειτουργῶν τῆς Θέμιδος ἐπὶ τοῦ ζητήματος καθὼς καὶ τὴν γνώμην Καθηγητῶν τοῦ Πανεπιστημίου μας ἀδιαβλήτου κύρους οἵτινες ὁμοφώνως ἀποφαινεται ὑπὲρ τῆς πλήρους ἐλευθερίας μας, καὶ τῶν ἐκ τοῦ Συντάγματος ἀπορρέοντων δικαιωμάτων μας.

Κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ ἔτους 1932 τὸ ὑπουργεῖον Ἑσωτερικῶν διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 35)116 ἐρωτήματός του πρὸς τὸν Εἰσαγγελεῖα τοῦ Ἀρείου Πάγου ἀξιμνηστον Γιδόπουλον ἐζήτησε νὰ πληροφορηθῇ ἐὰν ἡ τήρησις ὑπὸ ἱερωμένων τοῦ παλαίου Ἡμερολογίου εἶναι πρᾶξις ἀξιόποινας κλπ.

(Τὸ τέλος στὸ ἐπόμενον)

Γεγονότα καὶ Κρίσεις

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Αἱ ὑπηρεσίαι Ἐκκλησίας Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος μεταφέρθησαν ἀπὸ τῆς ὁδοῦ Ἑζωρτς 6 εἰς τὴν ὁδὸν Σολωμοῦ 25 (γωνία Σολωμοῦ καὶ Μπότσιας). Τοῦ λοιποῦ ἐπιστολαί, τηλεγραφήματα, ἐπισταγαί, ἐπισκέψεις διὰ πᾶν ζήτημα, ποῦ ἀφορᾷ τὸν ἀγῶνα, θὰ ἀπευθύνωνται: Μπότσιας—Σολωμοῦ 25 Ἀθήνας

Εὐχὴ καὶ Πανάκλησις

Οἱ Βασιλεῖς μας ἐπέστρεψαν. Καὶ οἱ Βασιλεῖς μας εἶναι σύμβολα τῆς ἐνότητος τοῦ ἔθνους. Εἰς τὸ παρόν των δ μαρτυρικὴς λαὸς μας ἀντιβίβει πάντοτε τὸ μέλλον μὲ ἐμπιστοσύνην. Ἐμπνέεται καὶ πορεύεται μὲ σταθερότητα εἰς τοὺς δρόμους, ποῦ θὰ τὸν ὀδηγήσουν εἰς τὴν αἰγιανὴν Ἑθνικὴν μεγαλοσύνην.

Δι' αὐτὸ καὶ πιστεύει ἀνεκδιάντως ὅτι οἱ Βασιλεῖς μας δὲν θ' ἀργήσουν νὰ δώσουν ἀνταγία τῆς ἀποστολῆς των λύσιν εἰς τὸ βασανιστικὸν διὰ τὸν Ἕλληνα λαὸν πρόβλημα τοῦ θρησκευτικοῦ διωγμοῦ. Ἰδιαιτέρως μετὰ τὴν διαπίστωσιν τοῦ ἔκαμον, ὅτι καὶ τὸ ἐξωτερικὸν συγκινεῖται βαθύως ἀπὸ τὸν θρησκευτικὸν διχασμὸν τῆς Ἑλλάδος.

Μεγαλειόταται, σπερδαίτες διὰ μίαν στιγμήν τι θὰ ἦτο ἡ Ἑλλὰς ἂνεν τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ ἀναλογισθῆτε πῶς θὰ μὲς ὑποδεχθῇ τὸ μέλλον ἐὰν συνοχισθῇ ὁ διωγμὸς ὀρθόδοξων Ἑλλήνων. Ὁ Λαὸς ἀναμένει ἀπὸ Ὑμῶς τὴν θρησκευτικὴν ἐλευθερίαν του.

Ἡθνεκὸς Κίνδυνος

Τὸ Ὑπουργεῖον Παιδείας ἀνεκρίνωσεν ὅτι θὰ περιορισθῇ ἡ προσυλητικὴ δρᾶσις τῶν ξένων θρησκευτικῶν παραφράσεων.

Αὐτὸ εἶναι κατὰ ποῦ ἡμεῖς τὸ ἔχαμεν ὑποδείξει πλεονεξίαι, ἐμπνεόμενοι ὅχι ἀπὸ μιναλλόδοξον μένος ἀλλὰ ἀπὸ μίαν διάθεσιν ἀμύτης ἐναντίον τοῦ διαβρωτικοῦ καὶ καταχθονίου ἔργου τῶν προτεσταντικῶν καὶ χιλιαστικῶν καρνηνωμάτων. Αἱ καταστρεπτικαὶ συνέπειαι τοῦ προσυλητισμοῦ τοῦ λαοῦ ὑπὸ τῶν ὑπόπτων αὐτῶν στοιχείων εἶναι εὐδυνέρας σημασίας καὶ πλησιάζουν τὰ ὅρια τῆς ἐθνικῆς μάστιγος. Ἐνσπεύρουσαν παντοῦ τὴν ἀρνησιν, φρενέουν τὴν ἀμφισβολίαν, ἐνσταλάζουν τὸ δηλητήριον εἰς τὰς ἀρεταίς ψυχὰς τοῦ λαοῦ καὶ ἐνταῖς ἀκινητοποιοῦν ἐν τῶν ἔσω τὸν δραστήριον μηχανισμόν τῆς ἐθνικῆς μας ὑποστάσεως.

Ἡ ἐξέλιξις ὅλου τοῦ λαοῦ, εἶναι νὰ ἐκλείψῃ ἡ παρουσία ἀπὸ τὴν χώραν μας κάθε θρησκευτικοῦ παρὰσιτον: εἶναι ὅλοι τοὺς ὀρεσμένοι ἐχθροὶ τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ τοῦ Ἑλληνισμοῦ.

Ἀποκρίσεις Ἀληθείας

Εἰς τὸ προηγουμένον φύλλον ἀνεγράφη εἰς τὸ δηλωσίσενμα περὶ τοῦ Ἀποστόλου Ἀνδρέου, ὅτι δ σταυρώσεως αὐτοῦ Ἀνθύπατος ἦτο ὁ Στρατοκλῆς. Ὁ Ἀνθύπατος ἦτο ὁ Αἰγαίτης, ἐνῶ δ Στρατοκλῆς ἡσπασθῇ τὸν Χριστιανιστὸν καὶ τιμᾶται ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας μας ὡς Ἅγιος.

«Ἄξιος Ἄξιος....»

Κατὰ δημοσιογραφικὰς πληροφορίες οἱ Μητροπολίται Μαγαλάτος κ. Δαρακηνῆς καὶ Ὑδρας κ. Προκόπιος, λειτουργήσαντες εἰς τὸν Ἱ. Ναὸν Ἁγίου Ἀσωνσίου Ἀγρίνης, ἐπεδέχθησαν τοὺς ἀρχιμανδρίτας Χαλκιδεῦτον καὶ Καλλιθέου, οἵτινες ἐγκατέλειψαν τὸ παλαιὸν ἡμερολόγιον καὶ ἀπαγγέλλαν εἰς τοὺς κόλλους τῆς ἐπισκοπῆς Ἑκκλησίας. Θὰ ἐρωτήσωμεν τοὺς λειτουργάστας αὐτοὺς, ὅς καὶ τοὺς ἐν τοῖς παρακλήσεως ζηλωτὰς των, διατὶ τόσον καιρὸν ὅτε ἤμερον τὰς πυχὰς Ἑλλάδας τῶν Παλαιοημερολογητικῶν βαλλαντικῶν δὲν ἐσπερθησαν νὰ ἐπανέλθουν εἰς τοὺς κόλπους τῆς κρατούσης Ἑκκλησίας; Πολλὸν θυμῶς καὶ ὑπὸ τοὺς ἤχους τῆς συγκριτικῆς ἀπειλῆς τοῦ διωγμοῦ ἐσπερθησαν νὰ ἀναθεωρήσουν τὰς ἀρχὰς των! Βδέλλες ποῦ εἶχαν κολλήσει διὰ τὰ ἀπομυζήσουν τὸ αἷμα ἐνὸς ἀγωνιώτους λαοῦ. Περσὲ τούς.

Θρησκευτικοὶ Διωγμοὶ

Ἀναγινώσκοντες εἰς τὰς Ἀθηναϊκὰς ἐφημερίδας («Ἐλευθερος Ἄγγελος» 19-12-53) εἰς τὴν Πολωνίαν ἐντέθηκαν τρομακτικοὶ θρησκευτικοὶ διωγμοί, τοὺς ὁποῖας ἐκπνέει «μία δουλικὴ ἱεραρχία». Ἀνποόμεθα διότι καὶ εἰς τὰς Ἀθήνας συμβαίουν τοιοῦτοι διωγμοί, ὥστε νὰ μὴ ἀποτελοῦν οὔτοι προνόμιον τῶν δικτατορικῶν καθεστώτων, ἀλλὰ καὶ μέθοδον ἐργασίας τῆς Αὐτοκρατορίας Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας. Δὲν ὑπάρχει ἀποκρουστικώτερον καὶ ἀπαισιώτερον γεγονός ἀπὸ τοὺς θρησκευτικοὺς διωγμούς. Οὕτω οἱ ἐν Ἀθήναις διώκταις μας μεταβάλλονται εἰς ἐν διωγμοῖς ἀδελφοὺς μὲ τοὺς τρομονοκράτας τῆς Πολωνίας. Ποία φλυβερὰ καὶ ἀδολος ἀναλογία!

ΟΙ ΗΜΕΡΟΔΕΙΚΤΑΙ 1954

Ὡς καὶ προηγουμένως ἀνηγγείλαμεν, ἐξετυπώθησαν οἱ ἡμεροδείκται τοῖχου καὶ τσέπης τοῦ προσεχὸς ἔτους, ἀλλὰ μὲ πρωτότυπον Ἑκκλησιαστικὴν ὕλην ἀποτελοῦσαν ἐν συνεχῇ καίμενον καὶ μίαν ὁλόκληρον Ὁρθόδοξον Χριστιανικὴν Κατήχησιν ἀπαραίτητον διὰ πᾶσαν χριστιανικὴν οἰκογένειαν.

Αἱ ἡμερομηνία κατὰ τὸ παλαιὸν καὶ νέον ἡμερολόγιον, τὸ Πασχάλιον, τὸ Κυριακοδόξιον, αἱ πνιχταὶ καὶ ἐκίνητοι ἐορταί, αἱ φάσεις τῆς σελήνης, ἡ μετατροπὴ τῶν κλῶν εἰς ὁκάδας καὶ τανάπαλιν, τὰ εἰς θρησκευτικὸν ζήτημα ἀναφερόμενα Γραφικὰ καὶ Πατερικὰ ζητή, καὶ τὰ τόσα ἄλλα χρήσιμα περιεχόμενα ἀφορέων τῶν ἡμεροδεικτῶν, παρέχουσιν εἰς ἡμᾶς τὸ δικαίωμα ἵνα εἴπωμεν μετὰ πεποιθήσεως, ὅτι πρῶτην φορὰν παρουσιάζονται τοιοῦτοι ἡμεροδείκται, καὶ τοῦτοι ἔνεκα ἀπαραιτήτως πρέπει νὰ προμηθευθῇ ἐξ αὐτῶν ἕκαστος τῶν χριστιανῶν διατηρῶν μετὰ προσοχῆς τὰ φύλλα δυνάμενα ἵνα χρησιμεύσωσι καὶ ὡς αἰώνιον ἡμερολόγιον. Τιμὴ ἡμεροδεικτῶν: Τοῖχου δρχ. 5.000, τσέπης 2.000.

Ἐκ τοῦ Γραφείου Τύπου τῶν Γ.Ο.Χ.